

Salonky

Mistryně Evropy

Julie Zárybnická

VS

FK Dukla Praha
8. 2. 13:00

FC Zlín
21. 2. 15:00

Editorial

Hradecké zlato

TOMÁŠ KULHÁNEK / šéfredaktor

Titulní stranu únorového magazínu zdobí mladá hradecká judistka Julie Zárybnická. Ta se koncem loňského roku stala mistryní Evropy do 23 let a po deseti letech ukončila čekání na české zlato. Judo, které v naší zemi kromě I. mové postavy Františka Koudelky proslavil především dvojnásobný olympijský vítěz Lukáš Krpálek, má v Hradci Králové dlouhou a silnou tradici. Zlatou evropskou medaili ve stejné věkové kategorii v minulosti vybojoval i další Hradečan – dnešní trenér Julie Zárybnické Pavel Petřík mladší, jehož sportovní cesta následně vedla až na olympijské hry. Právě ty jsou nyní velkým cílem i pro Julii Zárybnickou. V Salonkách rádi představujeme úspěšné sportovce napříč generacemi. Proto kromě rozhovoru s mladou nadějí přinášíme i setkání se světovým rekordmanem v hodů kladivem v kategorii nad 90 let Zdeňkem Vašatou. Dva příběhy, stejná vášeň pro sport – a potvrzení, že výjimečné výkony mají v Hradci své místo v každém věku. ■

OBSAH

JULIE ZÁRYBNICKÁ / str. 4 ▶ 7

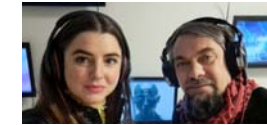
ZDENĚK VAŠATA

str. 8 ▶ 11

STANISLAV ŠKORVÁNEK

str. 18 ▶ 21

HOMO_DIGITALIS_3.2.1

str. 22 ▶ 25

RADEK VOHLÍDKA

str. 28 ▶ 30

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, **Sídlo redakce:** V Kopečku 163, Hradec Králové 500 01, www.salonkyhk.cz, **Redakce:** Tomáš Kulhánek, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Matěj Holan, tel.: 773 653 565 e-mail: matej.holan@salonkyhk.cz, Michal Bogáň, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyhk.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyhk.cz, **Obchod, inzerce:** Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, **Grafika:** Martin Brhel, **Jazyková korektura:** Hedvika Landová, **Distribuce:** vybraná distribuční místa, **Tisk:** fronte s.r.o., Studánecká 1120, 530 03 Pardubice, **Sazba:** TN Média s. r. o., **Číslo ISSN:** ISSN 2694-7757, **Četnost:** měsíčník, **Počet výtisků:** 8000, **Regionální mutace:** Královéhradecko, **Titulní strana:** Gabi Juan, Kostadin Andonov.

INZERCE

Salonky

**MAGAZÍN, VE KTERÉM
MŮŽETE INZEROVAT**

PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Otevřeně říkám, že olympiáda je můj velký cíl

Byl to pro ni vrchol a zatím nejlepší výsledek v její kariéře. Na konci října minulého roku se Julie Zárybnická (21) z Hradce Králové stala mistryní Evropy do 23 let v judu ve váhové kategorii do 78 kilogramů v moldavském Kišíněvě, když ve finále na ippon porazila Jovanu Stepanovičovou ze Srbska, vicemistryni Evropy z roku 2024. „Doufám, že to pro mou sportovní kariéru v nové váhové kategorii bude znamenat nový úspěšný začátek,“ řekla mladá a velmi talentovaná judistka v rozhovoru pro Salonky.

📷 HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: GABI JUAN, KOSTADIN ANDONOV

Gratuluji k evropskému titulu. Tušila jste už před finálovým zápasem, že máte šanci ho získat?

To určitě ne. I vzhledem k mému přestupu do vyšší váhové kategorie jsem tento výsledek vůbec nečekala. Celý turnaj jsem šla zápas od zápasu. Shodou okolností jsem se s Jovanou potkala zhruba deset dní před turnajem na přípravném kempu, kde jsme se na žíněnce potkávaly několikrát denně. Bohužel v tomhle zápase se prala úplně jinak, takže všechny předpoklady šly stranou.

Co bylo rozhodující pro vaše vítězství?

Řekla bych, že trpělivost a o chlup větší zkušenost. Byla jsem klidná, protože jsem do celého turnaje včetně finále nevstupovala jako favoritka. Jovana má přece jen stříbro z Evropy a bronz z juniorského mistrovství světa. Myslím, že jsem to dobře zvládla ve své hlavě a dokázala pro mě „špatně“ se vyvíjející zápas otočit a vyhrát.

Čím je pro vás titul mistryně Evropy do 23 let osobně i sportovně?

Rozhodně vrchol a nejlepší životní výsledek,

o kterém jsem snila již jako závodnice v juniorské kategorii, kdy jsem se na mistrovství Evropy probojovala až do semifinále, ale nezvládla následný boj o bronz. Doufám, že to pro mou sportovní kariéru v nové váhové kategorii bude znamenat nový úspěšný začátek. Osobně to ukáže až čas, protože takový úspěch vám přinese uznání, ale někdy také bohužel závist. Tu jsem zatím nepocítila nikde, takže jsem ráda.

Jak váš triumf vnímala rodina a přátelé?

Sportovně pro mě minulý rok nebyl dobrý, proto nikdo takový úspěch nečekal. Prodělala jsem dost nemocí, a to vždy v nevhodný čas. Operaci kolene i jiná ne tak závažná zranění a velkou neznámou byl i přechod do vyšší váhové kategorie. O to větší překvapení a radosti to bylo pro všechny! Všichni mi to moc přáli. Ani nevím, kdo byl více překvapený, jestli já, nebo moji trenéři, kamarádi, partner nebo nejbližší rodina.

Změnil tento výrazný úspěch nějak váš pohled na vlastní schopnosti?

Dlouho se mi na velkých turnajích nedařilo udělat ten poslední krok k úspěchu. Teď už vím, že to jde.

Kdo vás k judu přivedl a kdy to bylo?

Byli to rodiče. Jsem z dvojčat a mám ještě starší sestru. S dvojčetem Lucií, se kterou jsme nyní obě i v seniorské reprezentaci, jsme byly od mala mimořádně divoké. Tak asi i z bezpečnostních důvodů, abychom se naučily padat a podobně, nás v pěti letech rodiče přihlásili do juda, nejprve mě a o pár měsíců později i sestru.

Proč právě judo a ne jiný sport?

Byla jsem opravdu dobře exponovaná pohybově i silově, ale hlavně jsem měla touhu vyhrávat. Takže v těch dětských letech jsem ovládla i atletické soutěže nebo plavání. Judo bylo ale asi můj osud a já si tento sport zamilovala. Také jsem hned na začátku měla štěstí na skvělou trenérku Kláru Volfovou, která si mě, na rozdíl od jiných, nezařadila do škatulky divoká = zlobivá a dokázala mě, jako jedna z mála, takovou přijmout a rozvíjet dál.

▼ INZERCE

Orlice park

Dr.Max+
Lékárna

SPORTISIMO

pepco®

ASAT
SVĚT HODINEK

orion
tvoríme vaši domácnost

ROSSMANN

SIRIUS+
...hledá pro Vás zvířecí miláčky

KVĚTINOVÝ
KOUTEK

Optika
Doubrava

GECCO
TABÁK • TISK

ACTION

TEDI

e-on
Drive

Break
fast
Cafe

orlicepark.cz | Facebook Orliceparkshopping | Instagram Orlicepark

Jak byste popsala svůj vývoj od dětských let až k evropskému titulu?

Jako dlouhou cestu nejen s množstvím kotrmelců, unáhleností, štěstí i strategie, ale hlavně disciplíny, která mi ani nevadila, protože mě uklidňuje, když mají věci rád. Hodně mě a také sestru zbrzdil covid. Ty roky pak chyběly. Nyní se často potýkám s nějakou nemocí nebo zraněním. Doufám však, že se toto obdobílepší.

Přišel někdy ve vaší kariéře moment, kdy jste zvažovala, že s judem skončíte?

Paradoxně nejtěžší chvíle byly právě před Kišiněvem. V nové váze to byl pro mě teprve druhý ostrý turnaj, navíc po vleklých zdravotních problémech a operaci. Řekla jsem si, že nemám co ztratit, a vyšlo to. Tento výsledek přišel v ten správný moment.

Co bylo na vaší cestě dosud nejtěžší fyzicky nebo psychicky?

Jednoznačně nejtěžší je znovu a znovu potvrzovat svou kvalitu, to je ta mentální část. Judo se stává stále populárnějším a na vaše místo se tlačí pořád další. Mám obrovskou výhodu, že jsme se sestrou jedno tělo, jedna duše, ta chemie je nepopsatelná a je tu vždy pro mě. Stejně tak i můj přítel, který se věnuje judu jako já na vrcholové úrovni. Po stránce fyzicky je to zase nejtěžší, když vás sužují a omezují zdravotní komplikace. Ideální fyzická příprava na turnaje je pak nemožná, ale to je myslím u všech vrcholových sportovců stejně.

Kdy jste si poprvé uvědomila, že byste mohla patřit mezi evropskou špičku?

Věřila jsem tomu od první medaile z evropského poháru ještě v kategorii dorostu. Poslední rok v dorostu jsem byla v žebříčku i světovou jedničkou. Ale seniorská kategorie je něco úplně jiného. Když zaváháte, nebo něco podceníte, ujede vám vlak a hodně těžko se to dohání. Myslím si, že každý by měl věřit, že tam bude patřit, pokud chce uspět ve sportu, protože pokud nevěříte v sama sebe, nemyslím si, že tam někdy patřit budete.

Kde se judu aktivně věnujete a jak vypadá váš tréninkový týden?

Aktivně se judu věnuji v Praze a Hradci Králové. Tréninkový týden se liší podle fáze přípravy, ve které se nacházíme. Pokud máme velké objemy v přípravném období, tréninky jsou až třikrát denně skoro každý všední den. Když je ale po-

slední týden před závody, může být jen pět až sedm tréninků do týdne.

Který chvat považujete za svou nejsilnější zbraň?

To bude asi Ouchi Gari. Ten mám dobře zažitý a v hodně zápasech rozhodl.

Ovládáte japonské názvy jednotlivých chvatů?

Spolu s taťkou a sestrou máme i rozhodcovskou licenci, takže názvy zvládám, i když na všechny bych si asi nevzpomněla.

Do jaké míry je pro vás důležitá technika oproti síle a kondici?

Z mého pohledu jsou síla a kondice základ. Bez nich dlouhodobě neuspějete. Technika se dá do určité míry nadřít, ale když potkáte někoho, kdo má ten dar a pohybový talent daný od boha, máte problém. Ještě bych to doplnila, že možná nejdůležitější je hlava. Dnes je mnoho zápasů vedených taktikou. Pokud to umíte vybalancovat, můžete porazit i daleko silnější soupeře.

Je také zásadní podpora mimo tatami?

Pro mě určitě nejvíc! Kdo ji nemá, má jen malou

šanci na úspěch. Okolo sebe to vidím často a určitě to není jen v judu.

Naucil vás tento sport něco, co využíváte i v běžném životě?

Stručně řečeno, všechno důležité. Hodnoty, na kterých se judo zakládá, jsou respekt, pokora, vytrvalost, důslednost i nadhled. Ten je hodně důležitý.

Jak se vyrovnáváte s tlakem a očekáváními před velkými turnaji?

Snažím se na to nemyslet, ale toho pocitu se dá jen těžko zbavit. Víím, že je to jedna z mých největších slabín. Každý na to má své techniky, které používá. Je to o té hlavě. Když se toho zbavíte, jste na cestě k dobrému výsledku.

Doneslo se mi, že vaším cílem je olympiáda. Je tomu tak? Co pro to uděláte v přípravě?

Je to tak. Teď už mohu a musím otevřeně říci, že olympiáda je můj velký cíl. Příprava se zatím asi nebude příliš lišit, protože kvalifikace začíná až v červnu. Bude ale určitě zaměřená na konkrétní soustředění, kempy a také na konkrétní turnaje, kde se budou rozdělovat body pro olympiádu.

Předpokládám, že snem je zlatá medaile.

Sen je jakákoliv medaile a zlatá by byl zázrak. Už jen se tam dostat je fantazie. Na poslední olympiádu v Paříži se po dlouhých letech kvalifikovala česká judistka Renata Zachová. V Kišiněvu jsem získala první ženské zlato v historii českého juda z ME U23. Proč by se tedy na nás osud nemohl usmát i v Los Angeles v roce 2028, nejlépe na nás obě.

Kde v současné době studujete?

Se sestrou studujeme třetí ročník na UPCE, obor ekonomika a management sportovních organizací.

Dá se judo na vysoké úrovni skloubit se školou a osobním životem?

U školy je zásadní, na jaké lidi narazíte. Moc bych chtěla poděkovat pardubické univerzitě, a hlavně panu profesoru Janu Stejskalovi, děkanovi Fakulty ekonomicko-správní, a také paní Mgr. Pavle Procházkové. Neumím si představit vřelejší a vstřícnější přístup. S osobním životem je to těžký time management. Pořád na cestách, plány se vám mohou změnit skoro z hodiny na hodinu a všechno je dost živelné. Naštěstí mám od rodiny plnou podporu a můj přítel je kolega z reprezentace, takže to klape.

Čím je pro vás tento sport výjimečný a co pro vás znamená?

Sport jako takový respektem k druhým. Umíte něco, co je do značné míry originální a bez mnoha let nácviku nepřenositelné. Je to bojový sport, přitom je zbavený vulgarit a obscenností. Přestože v něm nejsou kopy ani údery, je extrémně účinný. V překlada znamená Jemná cesta... ■

Tělo i hlava potřebují trénink

Zdeněk Vašata je hradecký patriot v tom nejlepší smyslu. Architekt, který se podílel na podobě Věkoš i Moravského Předměstí, a zároveň sportovec, jenž strávil více než osm desetiletí na atletických stadionech. Ve svých 95 letech má na kontě světový rekord v hodu kladivem v kategorii 90+, k němuž přidal i další evropské rekordy. Je členem Síně slávy hradeckého sportu, nositelem ceny Primus inter pares i titulu Hradecký poklad. Sport pro něj nikdy nebyl jen o výkonech, ale o životním nastavení, které se nemění s věkem. „Když netrénuji, jsem nervózní – mám prostě abstáček“, říká s úsměvem.

📷 MATĚJ HOLAN, FOTO: ARCHIV ZDENĚKA VAŠATY

„Ve zdravém těle zdravý duch“ – co to pro vás dnes, v 95 letech, znamená?

Tyršův slogan dnes zní možná staromódně, ale pořád platí. Připomíná mi, že je důležitá rovnováha těla a ducha. Stárnutí těla nezastavíme, ale mladý duch si můžeme udržovat celý život. Tělo

i hlava potřebují pravidelný trénink. A rozhodně ne u televize.

Jak se tedy staráte o „šedou kůru mozkovou“ v seniorském věku?

Důvodem nebyly jen ideály, ale i nutnost být aktivní. Až do roku 2024 jsem pracoval jako soudní znalec ve stavebnictví a oceňování nemovitostí.

V Komoře soudních znalců jsem působil řadu let jako jednatel i předseda, v sedmdesáti jsem byl zvolen do zastupitelstva a Rady města Hradce Králové, kde jsem vedl výbor pro rozvoj města a územní plánování. Také píšu úvahy o politice a geopolitice – hlava se prostě nesmí zastavit.

Začínal jste v Sokole už jako kluk a byl jste i na všesokolském sletu v roce 1938. Co vám tahle „škola“ dala do života?

Cvičit v Sokole na Slezském Předměstí jsem začal jako šestiletý kluk. Jsem možná jedním z posledních žijících cvičenců ze sletu v roce 1938. Do hradecké sokolovny jsem pak vstoupil znovu v roce 1945, když ji opustili němečtí vojáci – a vlastně jsem už neodešel. Drží mě tam dodnes hlavně pohyb. Když netrénuji, jsem nervózní, mám příznaky abstáku. Sokol mi ale dal i celoživotní přátele, smysl pro kolektiv a pocit vlastenectví.

Když jste byl mladý, vaší hlavní disciplínou byl skok o tyči. Co vás na něm přitahovalo?

K atletice jsem se dostal už za okupace, v Kuratoriu pro výchovu mládeže, kam jsme museli povinně chodit. S kamarády jsme si pak u „Stoleté“ hospody na Slezském Předměstí vybudovali vlastní improvizované hřiště a soutěžili s partami z Nového Hradce nebo Pouchova. Atletika mi dala radost z pohybu, soutěživost i sportovní charakter. A u skoku o tyči to byl hlavně ten moment odvahy – dnes bychom řekli adrenalin.

Skákal jste s dřevěnou, bambusovou i kovovou tyčí. V čem se tyčery lišily?

Původ skoku o tyči sahá k pastevcům, kteří s dřevěnou tyčí překonávali horské potoky. Já svou první vzal doma tatínkovi. Po válce jsem našel bambusovou tyč ve skladu Sokola, v šedesátých letech přišly švédské oceloduralové tyče, které už mírně pružily. V sedmdesátých letech se objevily první laminátové tyče z NDR. Pro mě už ale bylo pozdě učit se úplně novou techniku. Každá doba má své materiály – a s nimi i jiný styl skoku.

Co přinesla laminátová éra skoku o tyči?

Laminátové tyče díky pružnosti posunuly výkony zhruba o metr a půl. Dnes má světový rekord Švéd Armand Duplantis – 6,30 metru. Je to ale komplexní atlet: zvládne i stovku za 10,37 sekundy, což mu umožňuje vysoký úchop a extrémní ohyb tyče. Mým vzorem byl americký tyčkař Cornelius Warmerdam, který už v roce 1942 sko-

čil s bambusovou tyčí 4,77 metru. A je možná zajímavé, že osobní rekord 3,95 metru jsem skočil ve 37 letech – na ocelové tyči.

Působil jste jako trenér mládeže v atletice i v házené. Co vám tahle role dala?

Dříve bylo samozřejmé, že zkušení sportovci se věnovali mladým. Profesionální trenéři tehdy nebyli. Práce s mládeží mě udržovala mladým i duchem. Házenou jsem trénoval hlavně proto, že ji začal hrát syn. V Rudé hvězdě bylo běžné, že družstva vedli tatínkové. Když jsme dokázali porazit ligový Náchod, byla to obrovská radost – a ještě větší bylo sledovat, jak se děti zlepšují.

Kvůli zdravotním omezením jste později přešel na vrhačské disciplíny. Jak jste tu změnu přijal?

Hledal jsem disciplínu, která mi umožní pokračovat. U kladiva se mi líbilo, že se dá házet za každého počasí a že „lítá pěkně vysoko“. Navíc má zajímavý původ – vzniklo ve 14. století ve Skotsku jako náhrada vojenského výcviku, když král zakázal nosit zbraně. Kladivo jsem poprvé držel

INZERCE

ROZVOZ ZDRAVÝCH SPECIALIT

Vaříme zdravá jídla z čerstvých a kvalitních surovin, která vám zdarma rozvezeme.

Obědy / Polévky / Dezerty / Celodenní menu

www.rozvozsPECIALIT.cz

v ruce v 63 letech. Nikdo mě ho neučil, házel jsem ho původně jako disk. I tady platilo: učit se, zkoušet, nevzdát to.

V Pacově 2020 jste vytvořil světový rekord v kategorii 90+. Pamatujete si ten den?

Bylo to na mistrovství republiky a byl to poslední hod. Věděl jsem, že jinde by rekord uznán nebyl. Riskoval jsem, pustil opatrnost – a vyšlo to. Za posledních pět let jsem takový hod už nezopakoval. Prostě se to sešlo. I ve sportu se občas dějí zázraky.

U vrhačského pětiboje jste dosáhl na evropský rekord. Co je na pětiboji nejtěžší?

Musíte mít štěstí. Dvě disciplíny musí vyjít špičkově, zbytek alespoň průměrně. Oštěp je moje slabina, ale nesmí se úplně pokazit. Navíc máte jen tři pokusy. V kategorii 90–95 let jsem byl para-

doxně nejmladší. Díky koeficientům za věk jsem ale dokázal porazit i výrazně mladší soupeře.

Rok 2025 byl vašim posledním soutěžním. Jaký byl?

Dobry i špatny. Dobry v tom, že jsem překonal evropské rekordy v kladivu i disku a podruhé vyhrál Pražskou veteraniádu, navíc jako její historicky nejstarší účastník. Špatny v tom, že jsem si poškodil ramenní klouby. Manželka říká, že špatné je k něčemu dobré – alespoň už prý nechám závodění. Zůstane mi ale možnost oslavit 81 let s hradeckou atletikou.

Jak dnes vypadá váš trénink v posilovně, když počasi nepřeje?

Nemám žádný pevný plán. Dělam to, co mě baví. Posiluji hlavně partie důležité pro kladivo a disk. Druhou posilovnu mám doma v koupelně – kliky o vanu, dřepy ráno i večer. Klidně i o půlnoci.

Co je podle vás nejdůležitější pro dlouhověkost ve sportu?

Všechno dohromady. Soutěživost, vůle, vytrvalost, životospráva i humor. Přidal bych dobrou genetiku, dostatek testosteronu a partu sportovních kamarádů. A taky psychickou relaxaci – třeba jednou týdně zajít na pivo.

Jakou radu byste dal lidem po šedesátce, kteří si říkají, že už je pozdě začít?

Je to těžká otázka. Pomohu si radou jednoho českého miliardáře: do smrti pracovat, do smrti sportovat a do smrti si užívat života. Mě osobně v 62 letech nastartovalo narození dvojčat. Řekl bych, že mi znovu nastartovala repasovaný motor.

Podílel jste se na územním plánu i realizaci sídliště Pouchov–Věkoše. Na co jste nejvíc hrdý?

Na to, že z pole mezi Pouchovem a Věkošemi vzniklo místo, kde se dobře bydlí. Byla to dlouhá cesta od studie přes zastavovací plán a projekty jednotlivých staveb až po kolaudaci. Čtyřpodlažní domy citlivě zapadly do okolní zástavby, pomohla i dobrá dopravní dostupnost a občanská vybavenost. A osobní tečka? Po 45 letech od otevření tam do školky nastoupí můj vnuk.

U Moravského Předměstí jste jediným žijícím spoluautorem. Co vám dnes dělá radost – a co byste navrhl jinak?

Radost mi dělá snaha o městskou třídu s obchody, krytými chodníky a garážemi. Byla to snaha rehabilitovat klasickou městskou ulici. Problémem se

ukázalo hlavně provedení a pozdější údržba. Soukromé vlastnictví stovek bytů dnes při rekonstrukcích naráží na složité právní problémy. Z dlouhodobého hlediska ohlívnila výstavba supermarketů prosperitu obchodů na hlavní třídě.

Jak byste „lidský“ vysvětlil, co jste chtěli Moravským Předměstím lidem dát?

Dali jsme téměř třiceti tisícům lidí bydlení na úrovni 20. století – s občanskou vybaveností do docházkové vzdálenosti 400 metrů. Dnes to zní samozřejmě, tehdy to byl velký posun. Ano, paneláky měly své limity. Ale snažili jsme se navázat na tradiční městské ulice, pracovat s měřítkem a kombinovat různé typy zástavby. Stavěli bychom dnes jinak, možná lépe. V tehdejších podmínkách to bylo jedno z možných řešení.

Váš život spojuje sport, architekturu, veřejnou práci i politiku. Co vás k tomu vedlo?

Všechno se vrací k tomu prvnímu sloganu – ve zdravém těle zdravý duch. Já bych to ale řekl jinak: ideálem je přiblížit se renesančnímu člověku. Roz-

víjet tělo, rozum, zajímat se o svět, nové technologie, společnost. Ideál je cíl – ale důležitá je hlavně cesta k němu. A tou se snažím jít celý život. ■

INZERCE

úterý 17. 2.
UFFO Trutnov
19:00

ŽENA, RŮŽE, PÍSEŇ, KOST LOSERS CIRQUE COMPANY

Svět se neustále mění a s ním i role ženy. Každá z akterek inscenace vypráví, co jí v jejím životě inspiruje, co obdivuje, co ji fascinuje. To vše se stává inspirací pro pohybové ztvárnění.

čtvrtek 26. 2.
UFFO Trutnov
19:00

HYPNOTIZÉR JAKUB KROULÍK

Výjimečné představení prvotřídního experta na hypnózu a milovníka magického umění.

LAMARK opět potvrdil kvalitu, obhájil certifikaci EN 1090

V době, kdy se o kvalitě často jen mluví, LAMARK ji potvrzuje konkrétními výsledky. Razítkem, provedenou prací i materiálem, který dlouhodobě obstojí. Získání certifikace EN 1090 od respektované instituce TÜV NORD tak pro firmu LAMARK nepředstavuje jen formalitu. Certifikace přináší pro zákazníky jednoznačnou zprávu: Všechny kroky společnosti LAMARK splňují vysoké evropské standardy.

„Certi. kát EN 1090 není v našem oboru rozhodně běžný. Je to důkaz, že bereme kvalitu a bezpečnost vážně – od návrhu až po montáž,“ potvrzuje Nikola Tisoň, manažer kvality společnosti LAMARK.

Získat certifikát EN 1090 není pro firmy samozřejmost

Norma EN 1090 je evropský standard, který reguluje výrobu konstrukcí z oceli a hliníku. Aby mohl někdo označit své ocelové či hliníkové konstrukce značkou CE, musí prokázat, že každý krok výroby má plně pod kontrolou, a to od nákupu materiálu až po poslední svar. Konkrétně vyžaduje, aby:

- výrobce měl robustní systém řízení výroby,
- svařovací procesy, obsluha svářečů i definované postupy byly kontrolovatelné a ověřitelné,
- probíhala pravidelná dozorová kontrola od nezávislého orgánu.

Získaná certifikace není ve společnosti LAMARK jen zaprášené pozlátko na stěně

Získat certifikaci EN 1090 není kus papíru, který jen tak podepíšete. Je to dlouhá cesta technického, organizačního i kulturního posunu. LAMARK se připravoval léta: investicemi do moderního vybavení, jako jsou lasery či 3D skenování, digitalizace procesů a interního know-how. „Za léta ve firmě jsem viděl vývoj technologií i procesů. Dnes máme vybavení, o kterém jsme si před pár lety mohli nechat jen zdát – průmyslové skladovací systémy, přesné lasery, optimalizovaný tok materiálu. To vše dělá z každé zakázky precizní práci na míru,“ doplňuje Jakub Hořínek, manažer výroby.

Proč to celé dává smysl?

Pro zákazníky znamená certifikace EN 1090 tři zásadní věci:

1. Garanci evropské kvality. Každý výrobek obstál v testech, které sledují pevnost, přesnost a bezpečnost.
2. Transparentnost. Výroba je dohledatelná od prvního profilu po poslední šroub.
3. Jistotu dlouhé životnosti. Nic není náhoda. Vše je výsledek perfektně fungujícího systému. A právě systém, který funguje, je dnes největší přidaná hodnota.

Nejde tak jen o technologii. Jde i o disciplínu. Každý zaměstnanec od plánovače po montéra musí chápat, že systém kvality není přítěží, ale štítem. Sledují se tolerance, dokumentace každého svaru, testování vzorků aj. Teprve když všechno sedí dohromady, může přijít nezávislá kontrola TÜV NORD a udělit certifikaci. A to se podařilo pro části v oblasti ocelových i hliníkových konstrukcí.

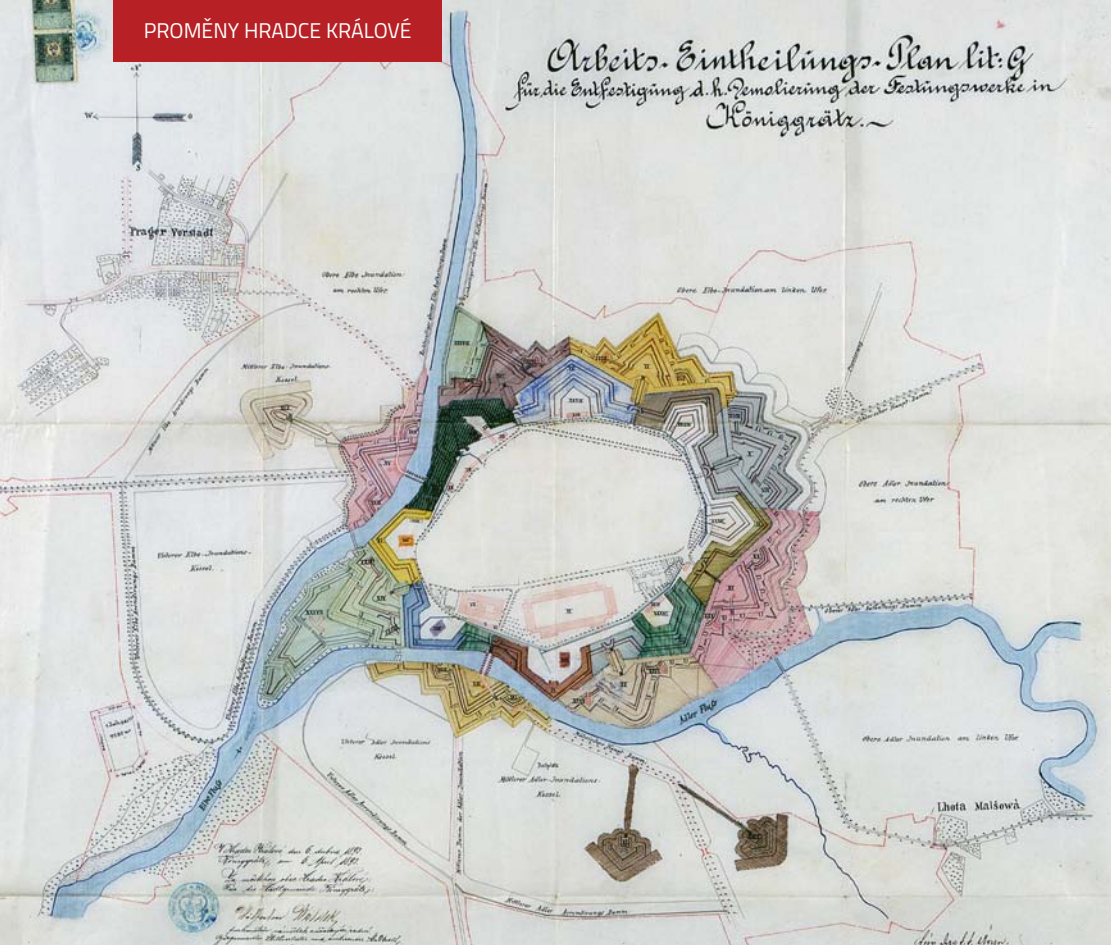
Kvalita má svá jasná jména. A taky značky!

Vedle certifikace EN 1090 je LAMARK držitel i dalších prestižních a uznávaných ocenění kvality. Značka Český výrobek potvrzuje český původ a poctivé řemeslo. Czech Superbrands 2024 a 2025 LAMARK dvakrát za sebou zařadily mezi nejuznávanější značky na trhu. Členství v Hospodářské komoře ČR je symbolem profesionality a férového podnikání. A ocenění Exceptional CX Badge 2024 dokládá, že kvalitu tahle česká firma nevkládá jen do kovu, ale i do vztahu se zákazníky.

LAMARK naslouchá svým zákazníkům aneb Když se spojí technologie, řemeslo a zodpovědnost

Společnost LAMARK dnes nevyrobí jen české kvalitní brány, ploty nebo pergoly. Staví důvěru, že kvalita není jen povrchní fráze, ale proces, který má své metry, čísla a certifikáty. A že když něco označí značkou CE, stojí za tím odborníci, kteří vědí, proč to dělají. „Každé nové získané ocenění, každá certifikace nás zavazuje: neustupovat z kvality, neodkládat inovační kroky a stavět dlouhodobé partnerství s těmi, kteří chtějí víc než jen plot nebo pergolu. Naši zákazníci chtějí jistotu, spolehlivost, design i techniku v jednom,“ uzavírá Milan Kučera, jednatel společnosti LAMARK.

LAMARK znovu potvrdil, že není jen dalším výrobcem na trhu s pásovou výrobou, ale spolehlivým partnerem, který staví na poctivé řemeslné práci a prověřené kvalitě. A tu je připraven nejen dodat, ale i garantovat. ■

Pevnost nahradilo moderní stavitelství podle Gočárova plánu

📍 JAN JAKL, FOTO: MUZEUM VÝCHODNÍCH ČECH

V letech 1765 až 1789 byl Hradec Králové přestavěn na vojenskou pevnost, která vzhledem ke své mohutnosti změnila nejen vzhled města, ale i celého okolí. Přestože byla pevnost vynikajícím technickým dílem, její vojenský význam nepřetržitě klesal, takže na konci 19. století byla zrušena, jak zachycuje Plán defortifikačních prací z roku 1893.

V roce 1884 byla vypsána na tehdejší dobu ojedinělá mezinárodní soutěž na regulační plán města. Podmínkou bylo založení nových částí města s využitím

všech vymožeností moderního stavitelství. Z dalších regulačních plánů, které byly podkladem pro výstavbu moderního Hradce Králové, je třeba vyzdvihnout regulační plán Josefa Gočára z let 1926 až 1928.

Ten se stal pevným základem pro další stavební rozvoj města. Gočár navrhl obklopit staré město pásem zeleně, nové čtvrtě rozčlenil do pěti sektorů oddělených navzájem klidovými pásy a spojených se starým městem vždy jednou komunikací. Regulační plán předepisoval i výšková řešení jednotlivých domů, počet pater, úpravu dvorů a zahrad. ■

BYD | OlfincAR

ZAŽIJTE BYD V AUPARKU!

Spojte nákupy s jedinečným zážitkem. Přijďte do našeho showroomu BYD, sedněte za volant a zažijte testovací jízdu, na kterou se nezapomíná.

📍 Gočárova třída 1754/48 | 500 02 Hradec Králové | www.olfincar.cz

BI©ENTRAL

NEJEN V SRDCI,
ALE I U SEBE

peněženka 100

plecháč 200

taška 300

triko 350

diář 350

kinokarta od 500

čepice 1100

JÍDLA Z VEJMRDY

Nezbývá čas na vaření? To chce jídlo z Věčka!

Dlouhý den v práci, žádná energie na vaření nebo nečekaná návštěva? Známe to všichni. A právě proto přichází řešení, které dává smysl – jídlo z Vejmrdy, zkráceně prostě Věčko.

Do Hradce Králové a dalších míst Královéhradeckého kraje se postupně rozšiřuje síť moderních jídlomatek, které nabízejí čerstvě uvařená jídla bez polotovarů a chemických dochucovadel. A hlavně – jsou dostupná přesně tam a tehdy, kdy je potřebujete. Některé fungují v režimu 24/7, jiné najdete v obchodních domech nebo přímo ve firmách, kde usnadňují každodenní stravování zaměstnancům.

Kdykoliv se chcete dobře najíst, ale nechcete nebo nestíháte vařit, vzpomeňte si na Věčko. Přináší jistotu, že se dobře a kvalitně najíte i večer, v noci nebo o víkend, kdy už jsou restaurace zavřené. A bez výčitek – nejde o fast food ani o drahé „nouzové řešení“, ale o poctivé jídlo připravené tak, jak byste si ho uvařili doma.

Za celým konceptem stojí David Suk, majitel oblíbené restaurace Vejmrda v Trutnově. Základní myšlenka je jednoduchá: vařit od podstaty. Poctivě, z kvalitních surovin, bez zbytečné chemie a s chutí,

která baví. Každý den se ve firemní kuchyni vaří polévky, hlavní jídla i dezerty, které jsou připravené „zachránit situaci“ – ať už spěcháte z práce, nestíháte rodinu, nebo vás přepadne hlad v nečekanou chvíli.

Nabídka v jídlomatech se pravidelně obměňuje a klade důraz na sezónnost, pestrost a vyváženost, aby si vybral opravdu každý.

V Hradci Králové dnes najdete jídlomaty například v Orlice Park Shopping (v suterénu u vstupu z garáží) nebo v Albertu na třídě E. Beneše, přímo u vstupu. Další lokality postupně přibývají nejen ve městě, ale i v celém regionu – v obchodních centrech, na frekventovaných místech i ve firmách.

Tak až příště nebude čas na vaření, víte, kam sáhnout. Věčko – jídlo, které máte vždy po ruce. ■

www.zvejmrdy.cz

Zahrát si proti nejlepším je obrovská výzva

Stanislav Škorvánek je v nominaci slovenské hokejové reprezentace na olympijské hry a čeká ho dosud největší mezinárodní konfrontace kariéry. Brankář Mountfieldu HK si místo mezi elitou vybojoval výkony v extralize, kde se po příchodu do Hradce Králové rychle zařadil mezi opory týmu. Olympiáda pro něj představuje nejen splněný sen, ale i střet s absolutní světovou špičkou, tvořenou převážně hráči z NHL. „Zahrát si proti nejlepším je obrovská výzva,“ říká hradecká jednička. V rozhovoru mluví o cestě k reprezentační brance, hokejové výspělosti i o tom, proč si velké momenty připouští postupně.

☞ MATĚJ HOLAN, FOTO: STANISLAV SOUČEK

Olympiáda je pro vás dosud největší mezinárodní výzvou. Jak ji v tuhle chvíli vlastně vnímáte?

Připravuju se na ni hlavně tím, že se soustředím na to, co je teď. Chytám zápasy v klubu, snažím se podávat co nejlepší výkony a zůstat v pohodě. Zatím to neberu tak, že by šlo o nějakou speciální

přípravu. Myslím, že víc si to začnu uvědomovat až ve chvíli, kdy budeme mít reprezentační sraz.

Jak jste se o nominaci dozvěděl a jaká byla vaše první reakce?

Volali mi trenéři brankářů, konkrétně Ján Lašák. Zároveň jsem si šel vyzvednout výstroj, takže už mi bylo jasné, že tam je velká šance, že pojedu.

V první chvíli jsem se nad tím úplně nezamýšlel – ne že by to byla samozřejmost, ale nějak mi to hned nedošlo. Postupně, jak se začaly oznamovat nominace dalších týmů, mi ale začalo docházet, co se mi vlastně povedlo a jak velká věc to je.

Zmínil jste výstroj. Řešíte před olympiádou i tyhle detaily, přestože pravidla jsou hodně přísná?

Ještě se to řeší. Kontroluje se, jestli všechno splňuje pravidla, což je u takové akce samozřejmě. Výstroj budu mít ve slovenských barvách a snažil jsem se ji sladit i s dresy. Věřím, že to bude vypadat dobře, ale hlavní je, aby všechno prošlo kontrolou.

Součástí nominace je i brankář Gajan, což pro řadu lidí bylo překvapení. Jak jste jeho zařazení vnímal vy?

Sledoval jsem jeho výkony na September Cupu a chytal opravdu dobře. Podle mě měl dobré výkony i v sezóně, takže mi ta nominace přišla logická. Určitě si ji zaslouží a věřím, že bude pro tým přínosem.

Ještě nedávno jste chytal v nižších soutěžích, v Michalovicích. Jaký je to pocit, když se člověk v takové pozici dostane až k olympijské nominaci?

Asi si tu cestu zatím úplně neuvědomuju. Snažím se brát věci tak, jak přicházejí, a moc se neohlížím zpátky ani dopředu. Neřeším tolik, co bylo nebo co teprve bude. Myslím si ale, že s odstupem času, třeba po kariéře, se na to budu dívat jinak a budu z toho mít velkou radost. Teď to beru spíš krok za krokem.

Ve skupině vás čekají Finové a Švédové, tedy týmy složené převážně z hráčů NHL. Jak se na takovou konfrontaci díváte?

Díval jsem se na jejich nominace a mají prakticky celé týmy z NHL. Není tam žádný slabý článek. Úroveň bude nejvyšší možná, ale právě v tom je ta výzva – zahrát si proti nejlepším a porovnat se s nimi. My tolik hráčů z NHL nemáme, ale bereme to jako motivaci ukázat, že dokážeme hrát i s těmi nejlepšími.

Pomůže vám v tomhle směru zkušenost z mistrovství světa, kde jste už v reprezentaci nastoupil?

V tomto směru určitě ano, člověk už trochu ví, co ho čeká. Zároveň si ale myslím, že úroveň na olympiádě bude ještě vyšší než na mistrovství světa. Tam byli pouze jednotliví hokejisté ze zámoří, zatímco tady budou celé týmy složené z hráčů NHL. O to víc se na to těším.

Do Hradce Králové jste přišel před rokem a půl. Jak s odstupem času toto angažmá vnímáte?

Určitě pozitivně. Líbí se mi město i okolí, cítím se tu dobře a od začátku jsem vnímal velký zájem ze strany klubu, což pro mě bylo důležité už při jednáních o smlouvě. Po příchodu jsem si samozřejmě musel trochu zvykat, ale dneska jsem rád, že jsem se pro Hradec rozhodl.

GOOD VIBES ONLY

SUBARU CROSSTREK Nejbezpečnější kompaktní SUV podle Euro NCAP.

www.chalupa-motors.cz

CHALUPA MOTORS s.r.o. 466 411 111 Pardubice, Kosmonautů 515 735 799 797 Trutnov, Horská 594

Jak probíhala vaše adaptace i s ohledem na brankářskou konkurenci v podobě Filipa Novotného?

Důležitý je vztah mezi námi. Oba už máme nějaké zkušenosti, máme mezi sebou respekt a otevřenou komunikaci. Když chytal víc Filip, nebral jsem to nijak špatně, a když se role postupně otočily, tak to zase on vzal úplně v pohodě. I díky tomu jsem měl čas si zvyknout, protože každá soutěž je v něčem specifická, a mohl jsem se v klidu adaptovat.

Letos jste měl řadu klíčových zákroků, hodně se mluvívalo třeba o tom proti Romanu Červenkovi. Jak jste tu situaci viděl vy?

Je to kvalitní hráč, zakončil to dobře. Já jsem po něm skočil, natáhl nohu a trefilo mě to. Nebylo to nic, co by se dalo dlouze rozebírat - spíš souhra okolností. Potěšilo mě to, protože ten zákrok pomohl vyhrát zápas, ale upřímně bych byl radši, kdybych to chytil nějakým klasičtějším způsobem.

Jak důležité je nevzdat situaci ani ve chvíli, kdy vás soupeř přehraje?

Je to naprosto klíčové. I když vás soupeř přehraje kombinací nebo přihrávkou, pořád tam existuje šance, že se ještě dá něco udělat. Ta malá procenta tam jsou vždy. A když vás to trefí, vznikne z toho dobrý zákrok a pocit, že jste tu situaci nevzdal.

Letos máte na kontě sedm čistých kont a jste blízko klubovému rekordu. Má to pro vás nějakou váhu?

Určitě je to příjemné, o tom není pochyb. Zároveň si ale myslím, že to hodně vychází z týmové hry. Soupeřům nepovolujeme příliš šancí, až na výjimky, takže jsou k tomu dobré předpoklady. Možná je to v tomto ohledu o něco jednodušší než v jiných týmech, ale beru to hlavně jako zásluhu celého mužstva.

Hradecký hokej v uplynulém roce slavil sto let. Vnímáte tohle výročí jako hráč, který je v klubu poměrně krátce?

Určitě ano. Byli jsme i v muzeu na autogramiádě k výročí a je vidět, že výročí slavil celý Hradec. Po městě jsou bannery, na zápasech se objevují připomínky historie, oceňují se legendy a promítají se krátké filmy. Člověk to vnímá, je to všude kolem.

Blíží se play off. Jaké ambice může mít Hradec?

Liga je hodně vyrovnaná, možná jen Pardubice jsou trochu odskočené. O to víc týmů může pomyslet vysoko. My bychom chtěli skončit v první čtyřce, mít jisté čtvrtfinále a pak se uvidí. Minulý rok ukázal, jak těžké play off může být - s Boleslaví jsme šli až do sedmého zápasu. Teď se soustředíme hlavně na to, abychom si tu výchozí pozici vybojovali.

V prostředí digitálních technologií nám jde hlavně o člověka

Tvoří hradeckou intermediaální uměleckou skupinu HOMO_DIGITALIS_3.2.1 založenou na experimentování s moderními technologiemi včetně umělé inteligence (AI). Martina Kopecká Jurčková společně s Petrem Profenem Marešem, kteří mají své základy v humanitních vědách, mají k umění blízko. S využitím AI vytvořili unikátní experimentální projekt AI ORACULUM – The Future Is Now!, do nějž lze nyní v podobě výstavy, kterou uvedl AI digi kurátor, proniknout v Centru současného umění EPO1 v Trutnově. Oba umělci při své tvorbě vycházejí z toho, že AI může být novým nástrojem umění, jako tomu bylo v minulosti u fotografie nebo filmu, kdy si zprvu mnozí mysleli, že to není umění.

HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: KATEŘINA SVOBODOVÁ, ARCHIV HOMO_DIGITALIS_3.2.1

Mohli byste se prosím čtenářům představit? Co děláte a čím se zabýváte?

Petr Profen Mareš: Původní profesí jsem grafik a webdesigner. V současné době působím na Katedře kulturních a náboženských studií na Univerzitě Hradec Králové, kde se zabývám tématy, jako jsou transhumanismus, technologická singularita nebo umělá inteligence a její dopady na člověka. Z tohoto výzkumu by měla letos vzniknout moje další kniha o proměnách člověka v éře AI, ta první byla o kyberkultuře, hackerech a digitální revoluci. Jinak publikuji i v různých kulturních periodikách, například A2, Fullmon, UNI nebo Reflex. Pod pseudonymem prof. Neutrino jsem vydal několik alb elektronické hudby a v roce 2004 jsem se podílel na vydání vůbec první kompilace experimentální elektroniky u nás.

V minulosti jsme taky s výtvarníkem Jaroslavem Schejbalem vytvářeli různé audiovizuální projekty a performance.

Martina Kopecká Jurčková: Působím jako projektová manažerka na Farmaceutické fakultě Univerzity Karlovy v Hradci Králové, kde se podílím na přípravě a koordinaci mezinárodních výzkumných projektů. Současně se pohybuji v oblasti audiovizuálního umění, pracuji zejména s fotografií, geometrií a barvou. Vystavuji od roku 2010, jsem členka Klubu konkretistů KK3. Využívám autorskou techniku trikoláže, vytvářím multimedialní instalace, videa, interaktivní fotografické obrazy s využitím rozšířené reality (AR), které lze rozpohtovat prostřednictvím mobilní aplikace, věnuji se také grafickému a textilnímu designu.

Kdy se ve vás probudil zájem o moderní technologie?

MKJ: Vnímám, že jsme svědky něčeho přelomového, co by se dalo nazvat jako „AI revoluce“, která

mění způsob, jakým pracujeme, tvoříme i se rozhodujeme. O moderní technologie jsem se intenzivně začala zajímat v souvislosti s proměnou fotografie v její postdigitální formu, která se zásadně liší od tradičních fotografických principů. S tím souvisí i moje cesta k umělé inteligenci, ve které jsem našla nový impuls pro svoji tvorbu. V tvůrčí činnosti potřebuji vytvářet něco inovativního, odmítám se držet zajetých stereotypů, což s sebou nese i to, že v umění občas jdete proti proudu. Právě nové technologie mě spojily s Petrem, protože oba přemýšlíme experimentálně a nebojíme se bořit hranice. Zároveň mě zajímá dokumentovat a reflektovat přerod, kdy se sci-fi stává skutečností. A skrze umění zprostředkovat, jak působí moderní technologie na člověka a společnost.

PPM: Mě vždy zajímal žánr science fiction v literatuře i filmu, který reflektuje nebo často předchází technologický vývoj a inovace. Zároveň se zabývám futurologickými predikcemi budoucnosti, které ji zároveň utváří. Budoucnost je totiž poměrně neodhadnutelná, a je v ní tudíž daleko svobodnější prostor pro bádání i experiment. Je to pro mě odvážnější terén než třeba studium historie, kde se můžu zabývat něčím, co ještě zatím není prověřené a obecně uznávané. I když jak známo, bez historie není budoucnost.

Jste součástí umělecké skupiny HOMO_DIGITALIS_3.2.1. Kdy a za jakých okolností vznikla a co bylo od počátku jejím cílem?

PPM: Není to tak dlouho, kdy se objevily běžně dostupné nástroje umělé inteligence pro kreativní tvorbu. Chtěli jsme se posunout dál a vyzkoušet si dělat věci za pomoci AI, která je pro nás zároveň i tématem a otevírá zcela nové filozofické otázky. Potom jsme v červnu roku 2024 dostali příležitost vystavovat v hradecké Galerii za Galerií v Centru uměleckých aktivit v době Mezinárodního diva-

delního festivalu Regiony. Připravili jsme instalaci Singularity: Human Expiration 2045, která byla hojně navštěvovaná a vytvořila prostor pro veřejnou debatu. A ta byla někdy až doslova na pěsti. To by podle mě mělo umění dělat, znejistovat společnost a klást tíživé otázky, jinak je to jen vystavování „hezkyých“ obrázků.

MKJ: Podstatou a tématem pro nás byl člověk v prostředí umělé inteligence, dlouhé diskuse a neotřelé nápady vedly spontánně ke vzniku kreativního konceptu o AI. Pro uskutečnění našich nápadů však v Hradci Králové chyběl výstavní prostor. Hráli jsme o čas, než se AI stane tendenční záležitostí. Nakonec se nám naskytla možnost Galerie za Galerií a my stáli před výzvou za pouhý jeden měsíc připravit instalaci od prvního námětu po vernisáž. Podařilo se nám do detailu vyladit koncept, sehnat elektroodpad, vygenerovat fotografie, videa, napsat texty i překonat technické obtíže spojené s AI. Expozice byla stylizovaná minimalisticky do futuristické prosklené AI kaple. S nadsázkou můžeme říct, že minimálně ve východních Čechách držíme prvenství uměleckého AI konceptu.

Na svých webových stránkách zmiňujete, že antické orákulum – hlas věštby –, které bylo prostředníkem mezi lidským světem a neznámem, se v době rychlého rozvoje umělé inteligence proměňuje v digitální proroktví. Kam se tedy ubíráme?

PPM: Na výstavě jsme pracovali s tématem technologické singularity, tedy s hypotetickým bodem, kdy nás AI předčí ve všech směrech a bude se exponenciálně dál vyvíjet už sama, kterou futurolog Ray Kurzweil „předpověděl“ okolo roku 2045. Otázkou je, jestli nastane symbióza a splnutí superinteligence s člověkem za vzniku nové entity metačlověka, jakýsi „AI ráj“, nebo naopak vývoj povede k nějaké formě kyberapokalypsy, kdy nás

AI nahradí, nebo snad dokonce vyhubí. Záleží na tom, kam se bude společnost ubírat a jaká etická pravidla AI nastavíme. Dívám se ale na tyto scénáře spíš z pohledu techno-realisty a zúčastněného pozorovatele, než že bych preferoval některý z nich. Možná to bude úplně jinak. O AI se říká, že je to nevyzpytatelná „černá skříňka“, ale není to nakonec i sám člověk?

Naznačuje nám umělá inteligence budoucnost, nebo jen promyšleně přepisuje naši přítomnost?

PPM: To je otázka a zároveň i odpověď. Vždy jsme teď a tady, nežijeme ani v minulosti, ani v budoucnosti, ale v přítomném okamžiku. Když někdo svými futuristickými vizemi predikuje budoucnost, mohou být ve skutečnosti reálné a ovlivnit vývoj tímto směrem.

MKJ: Ani vývojáři algoritmů nedokážou s jistotou říct, jak bude AI vypadat za deset let. AI se učí z dat a myšlenek, které má k dispozici, sami jí je mnohdy ochotně nabízíme, a které následně „chytře“ přeuspořádá. Měli bychom být v práci s umělou inteligencí obezřetnější, zejména při zadávání osobních údajů a fotografií svých rodin a dětí, protože vše zůstává „někde uloženo“ a s daty se v tichosti dále pracuje, tak trochu „o nás bez nás“.

V mnoha směrech může být AI zcela jistě skvělý pomocník, ale určitě se dá také zneužít. Vidíte v tom hrozbu?

PPM: Je bezesporu zajímavé, že od teoretiků i vývojářů AI, kteří byli ještě před nedávnem spíše technooptimisté, jako třeba Nick Bostrom nebo Eliezer Yudkowsky, přicházejí dnes ohledně AI s dost negativní předpovědí. Otázkou je, zda jsme schopni ve vývoji superinteligence, což je zatím spíš teoretický problém, eticky ovlivnit její vznik tak, aby měla stejné cíle jako my, a sladit tyto zájmy s našimi. Nebo se o nás prostě nebude zajímat a naše atomy využije pro jiné účely, které už budou mimo naše chápání. AI nás nemusí nutně nenávidět, jen se jí už nebudeme prostě hodit, jako když při stavbě domu vyhubíme v okolí mravence.

MKJ: Je důležité se o hrozbách bavit, protože moderní technologie včetně umělé inteligence se mohou stát, a s velkou pravděpodobností tomu již nevědomky přihlížíme, nástrojem manipulace a zneužití moci. Manipulace s veřejným míněním tu byla vždy, nyní však přibyl sofistikovanější a dostupný nástroj k vytváření lží, podvodných videí a vyvolávání napětí ve společnosti. AI nám

všem může zásadním způsobem usnadnit život a zároveň ho zkomplikovat.

V Centru současného umění EPO1 v Trutnově máte nyní výstavu AI ORACULUM – The Future Is Now! Martino, při vernisáži jste prohlásila, že budoucnost, jak už název napovídá, je nyní a budme její aktivní součástí. Není to silné tvrzení? Co jste tím myslela?

MKJ: Myslela jsem tím výzvu, abychom byli vnímavými a aktivními pozorovateli toho, co se děje kolem nás, měli kritické myšlení a přistupovali k novým technologiím s rozmyslem. Za důležité také považuji, abychom v komunikaci s dětmi mluvili nejen o nesporných kladech AI, ale i o případných hrozbách a hledali také možnosti, co můžeme sami za sebe ovlivnit. Budoucnost je nyní a tady, pokrok nezastavíme a je třeba se připravit na novou realitu světa, která nepochybně přijde.

Co všechno váš experimentální projekt zahrnuje a propojuje?

PPM: Naši tvorbu nazývám jako hybridní, není to čistě jen o AI, ale instalace prostupuje i mimo digitální prostor a propojuje prastaré motivy s těmi zcela aktuálními. Kromě AI jsme použili i další nové technologie a rozšířili jsme tuto výstavu o virtuální realitu, hologram, ale třeba i elektroodpad, který ukazuje, že technologie nejsou nehmotné a zanechávají po sobě nežádoucí stopu. Výstava je symbolickým zamyšlením nad tím, jaké bude mít AI dopady na člověka včetně těch environmentálních. A zda už historicky unavený člověk nepotřebuje nějakou redefinici. Jinak by se dalo říct, že propojujeme umění a technologie se životem.

MKJ: V prostředí digitálních technologií nám jde především o člověka, konkrétně co s námi, lidmi, AI dělá, a také jaký vliv má a může mít na umění. Kromě toho, že s nástroji AI experimentujeme, jako autoři se sami stáváme součástí experimentu a pozorovateli dějů. Mnohdy se dostáváme na zcestí, do jaké míry jsme ochotni přijmout estetický výstup, který nám AI vygeneruje, a nakolik jsme schopni estetiku ovlivnit a změnit.

Jakou roli v současné době podle vás hraje AI v umění?

PPM: Vycházíme z toho, že AI může být novým nástrojem budoucího umění, jako tomu bylo v minulosti třeba u fotografie nebo filmu, kdy si ze začátku mnozí mysleli, že to také není žádné umění. Z mého pohledu je to zatím relativně nový, neetablovaný nástroj, kdy spousta umělců neví, co si s ním má vlastně počít. Na počátku byl spíš odpor,

ale postupně už to není takový strašák, co bere umělcům práci a kreativitu. Chápu, že v současné záplavě generovaného hyperkýče je dost těžké se vyznat. Proto jsme minulý rok uspořádali spolu s grafikem Petrem Chroustovským v hradecké městské knihovně akce Kreativní algoritmy, kde jsme se lidem pokusili ukázat, co tvorba za pomoci AI vlastně obnáší. Pozvali jsme k tomu třeba i performeru Petra Válka a filozofku nových médií Ditu Malečkovou. Záleží také na tom, jestli je pro umělce důležitější samotný proces tvorby nebo jeho výsledek, tedy sdělení.

MKJ: V umění si kladu otázku, co se má k divákovi dostat za sdělení, emoci, prožitek. AI může nabídnout větší rozmanitost v uměleckých směrech. Pokud zůstane pouze u generování „lhbivých“ obrázků a bizarností, které v současnosti mohou fascinovat, brzy se vyčerpá a otupí. AI může ve svém důsledku přinést renesanci tradičních „handmade“ forem umění. Umění je o kreativitě, nezávisle na tom, jaký nástroj se použije, a to včetně AI. Ta se může v budoucnu stát stejně samozřejmým nástrojem jako grafické softwary, nad jejichž používáním se už dávno nepozastavujeme.

Když je tedy budoucnost nyní, jak napovídá vaše trutnovská výstava, jaká bude? Zaleží to skutečně na

tom, kterým věštěbám jsou lidé ochotni naslouchat?

PPM: Problém dneška je, že vývoj pokročilých technologií mají dnes v rukách globální korporace, které se nikoho neptají, kam má další vývoj směřovat, aby sloužil co nejširší vrstvě lidí. Chybí zde větší demokratická debata o směřování technologií, které nás dnes ovlivňují víc než kdy jindy. Tito aktéři se totiž pohybují výhradně v trajektorických svých ekonomických zájmech. Bylo by dobré, aby do vývoje bylo zapojeno více lidí včetně humanitních vědců a umělců, což by mohlo vést k určitému vyrovnání sil.

MKJ: Prála bych si, aby se vývojářské velmoci domluvily mezi sebou dříve, než dojde k nějakým dramatickým událostem. Nové technologie by měly především sloužit ku prospěchu lidí a jejich vývoj by neměl vést k bodu, kdy nás budou ignorovat. Měli bychom si zachovat možnost AI vypnout.

Kam směřuje vaše umělecká skupina HOMO_DIGITALIS_3.2.1 a co nového připravuje?

PPM: V současné době jsme vymysleli další scénář, který bych ale zatím nerad prozrazoval. Opět v tom ale budou zapojeny naše AI holky a jejich „životní“ patálie.

MKJ: Je na čase poslat holky do práce, možná nastane i nějaká vzpoura. ■

Trocha nostalgie Hradečáky určitě nezabije – 38. díl

V Hradci Králové je ještě hodně pamětníků, kteří vzpomínají na hotel Bystrica stále s úctou. Původní název Grand byl tak vžitý, že ho tak stejně nazýval každý Hradečák. Chodili jsme tehdy do Grandu na nejlepší kávu v našem městě a tento podnik měl i v době socialismu patričníou noblesu a prvorepublikovou úroveň. Všichni tehdejší ředitelé a vysoce kvalitní personál na to dbali, takže kdo to zažil, musí jenom souhlasit.

Hotel Grand měl několik objektů, které v našem mládí hrály významnou roli, a každý z nás, kdo tam chodil, se postupně přizpůsobil chodu tohoto podniku a kvalitním číšníkům, kteří tam svým profesionálním vystupováním doslova koncertovali. Kavárna a její obsluha byla pro nás mladé kluky přímo neskutečná a ještě jsme zažívali noblesu decentních pánů vrchních Šimka, Paclta, Pacáka, Drahoráda i dalších, na jejichž jména si však dnes již nevzpomenou. Bylo pro ně naprosto samozřejmé obsluhovat ne-li rovnou ve fracích, pak jistě aspoň v černých oblecích a sněhově bílých košilích s motýlkem u krku. Jejich vystupování a vtípky byly naprosto bezkonkurenční a byla to jedna parta v naprostém souladu. Vždy to tam pro nás byla velká jízda, ovšem jen dokud nám potom Grand nezavřeli.

Pamatuji si i na pravidelné návštěvníky této hradecké kavárny. Chodili tam pánové atlet František Dunda, Vlasta Veverka, Jiří

Kripner, hokejista Jarda Šiml, boxer Láďa Bečka, Olda Žaloudek, Václav Hála a další a další známí hradečtí pánové. Do hotelu Grand jezdili také pravidelně páni herci jako Miroslav Horníček, František Filipovský, ale třeba i rodák z Hradce Králové Josef Bek. Ti všichni při svých výjezdech do východních Čech zpravidla přespávali v Grandu. A nejen to, v rámci možností se tu i stravovali, aby potom ještě posedli v kavárně, kde mnohdy bavili sebe i okolní společnost. Asi nejčastější návštěvník hotelu byl pan Horníček, který tu měl zjednaný svůj pokoj, ve kterém se vždy ubytoval.

Známost hradeckou postavou, která byla v kavárně jako doma, byl i Eduard Řezáč; přáteli důvěrně zvaný Eda. Za normálních společenských poměrů potenciální dědic dvoupatrového domu na historickém Velkém náměstí; taktó však nemakačenko bez kvalifikace, potýkající se stále s komunistickým režimem, protože se neustále vyhýbal stálému pracovnímu poměru. Právě Eda v Grandu mnohdy exceloval v různých situacích, z nichž ta nejvíce tradovaná se týká jeho záračné proměny v pilota Československých aerolinií. Jelikož byl rád středem pozornosti, vymyslel fintu, která ho měla společensky povznést, a to hlavně v očích přítomných žen. Jeho nápad spočíval v domluvě s recepčním v přílehlé hotelové hale, který nikdy nezkažil žádnou legraci. Eda pozval ke stolu několik slečen s tím,

že celou útratu platí, výborně se tam potom bavili a na stole byly jenom samé lahůdky a kvalitní pití. V té nejlepší zábavě, kdy Eda bavil slečny, vpadl do kavárny recepční a hodně hlasitě volal na celou kavárnu: „Kapitán Eduard Řezáč, pilot Československých aerolinií, nechť se dostaví do recepce. Má tam důležitý telefon, volá letiště Praha!“ Holky na sebe koukly a v jejich očích hned zazářil velký obdiv k tomuto pánovi. Domnělý pilot Eduard zvolna povstal, aby si ho všichni přítomní mohli dobře prohlédnout, a poté důstojně odkráčel do recepce. Zpátky se už ale nevrátil a než se jeho obdivovatelky vzpamatovaly, zmizel neznámo kam. Leč památka na něho slečnám přece jen nějaká zůstala. Nezaplacený účet, na jehož uhrazení hubené peněženky studentek či učnic sotva stačily. Tak takový byl Eda, syn jednoho z nejznámějších a nejúspěšnějších předválečných obchodníků, který kdyby žil, by z něho určitě neměl radost.

Dalším objektem, který jsme přímo milovali, byl nádherný taneční sál Palmová zahrada, na kterou hradečtí pamětníci nikdy ve svém životě určitě nezapomenou. K tanci a poslechu tam

dlouhá léta každou středu a sobotu hrával v nádherném prostředí taneční orchestr kapelníka Jiřího Hasala. Bylo to tam jedním slovem kouzelné a pan Hasal se svojí výbornou kapelou tomu ještě dlouhá léta přidával patričníou hudební úroveň.

Jídelna v Grandu byla vyhlášená a Hradečáci i návštěvníci našeho města sem chodili velice rádi. Vše bylo servírováno na stříbrě a mělo to tam stále ještě patričníou úroveň první republiky. Jako servírka zde dlouhá léta působila Němka Frau Bukač, která nebyla po válce z Čech odsunuta do Německa a jenom díky vedení podniku, který se jí tenkrát zastal, zůstala nadále v hotelu Grand. Lidé si ji pamatují, že jako servírka s německým přízvukem roznášela kávu a zákusky. Bylo ji vidět i v Palmové zahradě při taneční zábavě, kde nabízela pánům květiny pro jejich partnerky. Byla to výborná obchodnice a vždy prodala vše. Nahoře v hotelu měla Frau Bukač, jak se jí říkalo, svůj pokojík a tam dožila, ke svému štěstí, ne konce tohoto oblíbeného podniku v Hradci Králové.

Původní vinárna v Grandu měla prý svoji kouzelnou atmosféru a v předválečných letech zde pracovali paní Libuška Emingerová a pan Josef Horký. Tato obsluha se podle pamětníků vyznačovala touto starou školou, na kterou se v dnešní době už jenom nostal-

gicky vzpomíná. Pan Petr Holata z hotelu Černigov, když ještě Černigov byl na výsluní, by o tom mohl dalekosáhle vypravovat. Z této vinárny byl v pozdějších letech vybudován Grand klub a tady začíná další nezapomenutelná etapa nás, tenkrát mladých pánů. Do tohoto podniku chodila v té době ta nejkrásnější děvčata z našeho města. No a Grand klub, ten by mohl vypravovat a bylo by to moc hezké čtení. Tehdejší obsluha, barmanka Jana Veselá a páni vrchní Paclt a Dufek (pro přátele Bižu), nám toho tenkrát hodně prominuli a tady jsme vlastně v tom našem přátelském prostředí prožívali své bouřlivé mládí. Zažil jsem tam jeden večer i dortovou válku, kde nebyl ušetřen ani pan Dufek a jeho slušivý černý oblek s motýlkem. Kupodivu to pan vrchní pojal v naprostém klidu a pohodě a celý Grand klub byl zasypán dorty.

Autoklub, který též patřil k hotelu Grand, se nacházel v prvním patře a pořádaly se zde podnikové večírky, svatby, přednášky, schůze různých spolků a další společenské akce.

Hotel Grand hradečtí občané milovali a nikoho z nich by nikdy nenapadlo, že v době tržní ekonomiky bude tenhle podnik ve všech jeho objektech doslova zlikvidován. Prý za to může více spolujednatelů, kteří se nedovedli na ničem shodnout a domluvit

k neprospěchu celého Hradce Králové. Je to opravdu pro město velice smutná záležitost, protože prostorná kavárna s vysokými okny do ulice byla poměrně významným společenským centrem Hradečáků. O Palmové zahradě ani nemluvě, protože Palmovka byla dlouhá léta chloubou našeho salonu republiky, jak byl Hradec Králové dříve nazýván.

Tím posledním objektem, který patřil pod Grand hotel, byl Snack bar, říkalo se mu také Podkova, protože se sedělo na barových stoličkách a samotný bar byl situován ve tvaru podkovy. Nacházel se přímo ve vchodu do Palmové zahrady, a pokud někdo kolem zrovna procházel, zastavil se na kávu nebo dvojku vína.

A nakonec taková malá vzpomínka na rok 1920, kdy byl majitelem hotelu Grand pan Jaroslav Urban. Když ve dvacátých letech minulého století narostla členská základna Sokola, přestala již Sokolovna na Kavčím plácku vyhovovat. Na základě toho získali sokolové pozemek na nábřeží u Labe k vybudování nové moderní sokolovny. Pro projekt byl získán Dr. Arch. M. Babuška z Prahy. Dle vyprávění pamětníků, když se projekt tvořil, byl velký sál pro sportování projektován čelem do atletického stadionu a restaurace s terasou byla situována s výhledem na Labe. To ovšem vzhledem ke konkurenci nevyhovovalo majiteli Grand hotelu panu Urbanovi, a tak zřejmě za jeho finanční podpory byl projekt předělán a restaurace byla otočena na atletický stadion a tělocvična směr Labe. Hoteliér Urban věděl, jak na to. Pro úplnost, sokolovna byla postavena v období 1928–1930. ■

Slávek Trávníček

V mých básních má výlučné postavení podzim

HYNEK ŠNAJDR,
FOTO: XXXXXXXXXX

Na Vinglu. Tak se říká legendárnímu hradeckému hostinci Malý Růžek. Právě v těchto originálně vyhlížejících prostorách, kde panuje jedinečná atmosféra, se už nějakou dobu konají akce spojené s poezií a vznikají zde nápady k tvorbě básnických sbírek a sborníků. Jednou z klíčových osobností těchto událostí je zdejší básník Radek Vohlídka (1972).

Na svém kontě má tři autorské básnické sbírky a jednu společnou, vytvořenou s italským básníkem Filadelfem Giulianem žijícím v Čechách. Kromě toho své básně hojně publikuje v rozmanitých sbornících i na sociálních sítích. „Moje poezie se týká života, vztahů, přírody i duchovních záležitostí. Je stručná a trochu melancholická,“ řekl v rozhovoru pro Salonky básník Vohlídka, který je také spoluzakladatelem Literární poeticko-pivní společnosti vzniklé na Vinglu.

Co vás přivedlo k básním a kdy to bylo?

S básněním jsem začal někdy před patnácti lety, tedy poměrně pozdě. Do té doby jsem básně nejen nepsal, ale ani moc nečetl. I když jsem od malička velký čtenář, poezii jsem tehdy nepřišel na chuť. Teprve v pozdějším věku mě inspiroval dnes už bohužel nežijící polský básník a přítel Cezary Lipka, který do svých básní vkládal svůj život. Proto jsem si řekl, že bych to také zkusil, a začal jsem si psát do „šuplíku“. Když přišel covid, rozhodl jsem se ve spolupráci s hradeckou tiskárnou Dukase vydat téměř samonákladem svoji prvotinu.

Samozřejmě se nemůžu nezeptat na vaši první básně. Uvázla vám v paměti?

Sice patřím mezi básníky, kteří si svoje básně moc nepamatují, ale vím, že ta první byla o podzimu, což je moje stěžejní téma dodnes. Melancholický podzim mě vždy velmi přitahoval. Zatímco ostatní mají klasické čtyři roční období, tedy jaro, léto, podzim a zima, já bych klidně mohl mít: podzim, podzim, podzim a podzim. (smích)

Vaši premiérou byla sbírka Cesta k sobě, která vyšla v roce 2020. Na co jste se v ní zaměřil?

Sbírka není o tom, že bych reflektoval nějaké dění, například politické, angažované nebo sociální. Je rozdělena do několika mně oblíbených témat, z nichž jsem se potřeboval vypsát. Vycházel jsem z toho, že jsem třeba okolo sebe něco viděl, zaslechnul, přečetl či mě zaujalo nějaké sousloví, které jsem si hned zapsal. Z těchto vjemů pak vznikaly básně. Moje poezie se týká života, vztahů, přírody i duchovních záležitostí. A jak už jsem řekl, výlučné postavení v mých básních má podzim.

Jaké pocity vás provázely, když vyšla, a jaké byly reakce?

Moje pocity byly úžasné až euforické, protože to byla moje prvotina. Lidé, kteří nevěděli, že píšu,

byli poměrně dost překvapení. Ti, co mě znali, ji myslím přijali pozitivně. Sbírkou jsem si distribuoval sám, něco jsem rozdál, něco se také prodalo. Myslím, že ty básně nebyly špatné, a k některým z nich se dodneška rád vracím.

Od té doby jste ale vydal další dvě. Které?

Po první sbírce Cesta k sobě jsem se v roce 2022 při tvorbě knižního sborníku 7 × 7 poetických zastavení, v němž sedm básníků představuje svých sedm básní, seznámil se skvělým básníkem Jiřím Raichlem z Dobrušky, jenž má svoje nakladatelství Tofana. Tam mi vyšly další dvě autorské sbírky, v roce 2023 V náručí a loni Proti/Klady. Následně jsme v roce 2024 Na Vinglu, což je náš oblíbený a známý hradecký hostinec Malý Růžek, vymysleli sborník Pinot Noir s noirovou poezií. V nakladatelství Tofana, jako zatím poslední počín, loni vyšla společná sbírka Cesty/VIAGGI, v níž jsem se potkal s italským básníkem Filadelfem Giulianem, který žije už několik let v Červeném Kostelci. Knížka je doplněná skvělými ilustracemi jeho ženy Radky Giuliano Šimkové. Kromě toho jsem zastoupen v několika dalších sbornících, které vycházejí v republice.

Vaše básně byly také zveřejněny v časopisech Host či Divoké víno i na sociální síti Poetizer. Co to pro vás znamená?

Samozřejmě mě to potěšilo. Poetizer je aplikace do mobilu, kde jsem dříve více publikoval. Teď jsou moje básně spíše v poetických skupinách na facebooku a v minulém roce jsem byl zastoupen v asi pěti sbornících.

Stal jste se rovněž součástí antologie Literáti na trati.

Jde o velmi zajímavý projekt básníka a železničáře Františka Tylšara, v němž dostali příležitost autoři inspirovaní prostředím kolejí, vlaků a cestováním. Já jsem svými básněmi o cestování zastoupený v posledních pěti ročnících této antologie, s kterou jsme se dokonce dostali do Knihy rekordů Agentury Dobrý den v Pelhřimově.

Vystupujete také v literárním pořadu Večer přiměřených depresí. Mohl byste ho blíže představit?

Je to pořad, který se koná v Praze a nabízí autorské čtení poezie a prózy. Právě v něm jsem měl v roce 2019 svoje úplně první veřejné vystoupení. Při něm jsem se seznámil s básníčkou Zorou Šimůnkovou, která tento pořad dlouhá léta vedla, ale bohužel v covidové době zemřela. To bylo

tenkrát pro mě, jako začínajícího básníka, naprosto zásadní setkání. Ona mi totiž řekla, kam bych měl své básně posílat. To se ukázalo jako skvělá cesta a rozšíření možností prezentace své poezie i možnosti kontaktů s mými čtenáři. Navíc na každém čtení najdu někoho nového z básnické komunity, což je velmi obohacující.

V legendárním hradeckém hostinci Malý Růžek zvaném na Vinglu vznikla Literární poeticko-pivní společnost. Proč zrovna tam a co k tomu vedlo?

To má zajímavou historii. Protože mám podnik Malý Růžek kvůli jeho naprosto perfektní atmosféře velmi rád, zkontaktovali jsme se s nakladatelem Jiřím Raichlem a dohodli se, že se setkáme právě v tomto hostinci. A tam vzniknul nápad připravit již zmíněný sborník 7 × 7 poetických zastavení. Jiří mi sdělil, že už má do něj vybrané nějaké básníky a chtěl by ho doplnit o básníky. Znal jsem se s básníkem Martinem Vídeňským z Letohradu, kterého jsme přizvali na další setkání, kde jinde než na Vinglu. Protože jsme si neskutečně sedli, navíc měli podobný smysl pro humor i náklonnost ke stolním společnostem z první republiky, scházeli jsme se dál a z těchto setkání vznikla Literární poeticko-pivní společnost se sídlem na Malém Růžku v Hradci Králové. Poté už jsme u piva vymýšleli další projekty, mezi něž patřil sborník Pinot Noir, který vznikl půl roku a bylo v něm zastoupeno třiatřicet básníků. Poté se na nás začali nabalovat další lidé, například jako jeden z prvních i hradecký básník Rostislav Opršal. Nebyli to však jen básníci, ale i ti, kteří mají rádi poezii a literaturu. Zatím poslední událostí, kterou jsme uspořádali loni 30. prosince, bylo Před-silvestrovské čtení na Vinglu. V hostinci se sešlo jedenáct básníků.

Zmínil jste sborník Pinot Noir, což v souvislosti s poeticko-pivní společností nezni moc pivně, když jde vlastně o druh vína.

Myšlenku sborníku jsem vymyslel já s tím, že v množství sborníků vycházejících v České republice by se měl nějak odlišovat. Rád píšu melancholickou poezii, takže by to mělo být něco temnějšího, prostě takový noir. Dva členové naší společnosti, kteří jsou velcí vinaři, vyhrkli Pinot Noir. A název byl na světě.

Co se při akcích na Malém Růžku děje?

Kromě toho, co jsem už zmínil, to jsou například křty sbírek. Měli jsme tady také čtení vysokoškolského pedagoga Ivo Haráka pro studenty a další podobně zaměřené akce s rozmanitými osobnostmi a básníky z různých koutů republiky.

Čím je pro vás poeticko-pivní společnost důležitá?

Samozřejmě v tom, že lidi obohacuje nejen tvorbou, ale i zpětnou vazbou. Kromě toho mezi námi panuje přátelská atmosféra a navíc stále vznikají nové věci. Teď například chystáme sborník, který bude věnován naší hospodě. To bude možná letošní překvapení. Kromě toho je Malý Růžek specifický svou originální výzdobou. Teď jsou tady na stěnách portréty různých osobností, které jsou dílem hradeckého malíře Lukáše Bezvody, jenž mimo jiné ilustroval mou zatím poslední sbírku Proti/Klady.

Své verše občas zveřejňujete na vašem facebookovém profilu. Jsou to většinou krátké a srozumitelné básně. Chcete, aby jim čtenář porozuměl takřikajíc na první dobrou, a vyhýbáte se komplikované poetice?

Řekl bych, že jsem se dopracoval ke čtyřverší. I když mi tento způsob psaní sedl, zjistil jsem, že to není úplně jednoduchá disciplína, protože píšu ne volným, ale většinou vázaným veršem. Vzhledem k tomu, že preferuji minimalismus, musím hodně volit slova. Výsledkem je, že je báseň v dobrém slova smyslu úderná. Přiznám se, i když to možná může znít divně, že když píšu, na čtenáře moc nemyslím. Je totiž zřejmé, že každému čtenáři poezie se líbí něco jiného, tak se tím moc nezabývám. Ve své tvorbě jsem svobodný.

Jak vnímáte názory, že v dnešní technologicky vyspělé době je poezie spíše na ústupu a mladá generace ji už moc nevnímá?

Poezie je taková popelka nejen u nás, ale i v jiných zemích. Na druhou stranu skupina lidí, kterou poezie zajímá, tento literární žánr dobře vnímá. Ani u mladé generace to není tak špatné, protože spousta mladých lidí poezii píše. Není to dnes sice s poezií žádná sláva, ale je tu našťastí stále s námi.

Který druh poezie a s ním spojení básníci je vám nejbližší?

Bližší je mi stručnější poezie, ale není to úplně výlučné. Tematicky mám rád to, co mě baví, to znamená mírně melancholickou poezii. Nemám rád poezii ukecanou a prvoplánově vulgární. Z básníků jsou mi velmi blízcí Bohuslav Reynek, Jan Zahradníček, Vladimír Holan a někteří moji kolegové.

Doneslo se mi, že v Katedrále svatého Ducha v Hradci Králové vykonáváte službu ministranta a akolyty, což je církevní služebník. Co vás přivedlo k duchovní cestě?

Byla to nějaká delší cesta, životní vývoj, přehodnocení priorit v životě, která teprve v roce 2001 vyvrcholila společným křtem mě a mojí ženy. Jsme tedy konvertité, tedy ti, kteří přijali víru.

Mohou se čtenáři a milovníci básní těšit na vaši další sbírku?

Říkám si vždycky, že bych měl každé dva roky vydat novou sbírku. V letošním roce k tomu tedy nedojde, ale v tom příštím snad ano. Rád bych vydal sbírku, která se bude věnovat jenom podzimu. Než k tomu ale dojde, moje básně budou publikovány v různých sbornících.

Co byste si přál, aby si z vašich básní odnesli?

Přál bych si, aby se čtenáři nad mými básněmi zamysleli. Těší mě, když se na mě někteří z nich obracejí a sdělí mi, že právě to, co jsem napsal, si ve své aktuální životní situaci potřebovali přečíst. To si pak říkám, že psát poezii má určitě cenu. ■

ČESKÝ PŮLMARATON

21.1 KM ceskypulmaraton.cz
15. 3. 2026
HRADEC KRÁLOVÉ

Medaile pro každého účastníka.

SNÍŽENÉ ZIMNÍ VSTUPNÉ DO SÍTÍ A 3D BLUDIŠTĚ

90 Kč / osoba

Otevřeno denně

9:00–19:00

JARNÍ PRÁZDNINY NA VĚTVI

2.–8. 3. 2026

Doprovodný program pro děti:
pohádková stezka a další aktivity

